

(המשך מעמוד 17)

שטחים, שימרון פרס, ושרי המישפטים זימים צדוק.

פרס שינה דעתו. פרס ורביץ היו הקולות המתונים בישיבה זו. למרות שבישיבה קודמת שלה הסמיכה הממשלה את שניהם להפעיל כוחות כדי להוריד את המתנחלים, העלה פרס את רעיון הפשרה של שרון-גוריי. בפגישתו עם ה"מתנחלים" דחה פרס רעיון זה מכל וכל, אולם עתה, משהבין כי גם רביץ אינו מעוניין בהתחלפות עם המתנחלים, שינה את דעתו והעלה את הצעת-הפשרה. צדוק יצא בחריפות רבה נגד המתנחלים, ויש ראל גלילי, הגדע בדעותיו הניציות, הפי תיע שנקרא גם הוא להפעלת כוח נגדם.

אולם גלילי עשה שגיאה כשטען בלהט השיחה: "אם אין אפשרות להורידם, ה"ממשלה צריכה להתפטר".

אם יש בכוחו של מבט להרוג, היה המבט ששלח לעברו ראש-הממשלה יצחק רביץ באותו רגע, קוטל את גלילי במקום. גלילי הבין היטב את משמעות תגובתו של ראש הממשלה, ומשך כל מחלק הדיון וכן בישיבת הממשלה שנערכה לאחריו, לא פצה את פיו יותר — אס"כ, באופן רשמי לפחות, הוא השר הנוגע בעניין יותר מכל אחר בממשלה.

בישיבת הממשלה כימעט שלא היו הפי תעות, שרי מפ"ם הוזיירו שוב מפני אנרי

פרס ברגע השבירה
פחד בעיניים

כיה והתמוטטות הדמוקרטיה, אם ייכנעו. אילו נמצאו שני שרי ל"ע, גידעון האוזנר ומשה קול, בארץ, ודאי היו גם הם מצטרפים אליהם. מרבית שרי המערך, ובתוכם גם — להפתעת רבים — שרי המישטרה שלמה הילל, הצטרפו לדיעה כי יש לפנות את המתנחלים בכוח, ומייד, חיים צדוק, אשר נטל לעצמו את כתר הלוחם במתנחלים, עוד בישיבה הקודמת, ותשויחה את פרשת סבסטיה לזו של אר"טנה, היה החריף מכולם, שלושה שרי המפד"ל, בראשותו של ובלון המר, הציעו שלא להשתמש בכוח נגד אלון-מורה — הצעה שפירושה קביעת עובדה בשטח. כאן עשה שר הבריאות ויקטור שפי טוב שגיאה כמו זו של גלילי, "חסר לנו בן-גוריון שיעשה זאת", אמר. הוא זכה לתגובה חריפה של ראש-הממשלה, שאמר לו: "לא בן-גוריון הוא שחסר לנו, אלא הפלמ"ח".

משמעות הפסוק: אי-אפשר לסמוך על צה"ל שימלא פקודה לפינוי הפולשים. גוריי דחה לסבסטיה, לפני דברי הסכום של רביץ, סיכם אותו שימרון פרס, בעד ראייה שחזר והזעתה מן המקום. פרס הודיע לממשלה כי צה"ל אינו ערוך למילחמות-אחים. לא משנה מי ה

גורם למילחמה זו ואם החיילים יגוררו אליה, אך התוצאה של פינוי-בכוח תהיה שיהודי ירים יד על יהודי ויישפך דם, וזאת מבלי שאני בטוח שנצליח לפנות את המתנחלים כמו בפעמים הקודמות." ישראל גלילי עזב את ישיבת הממשלה קודם סיומה, ויצא כדי לנסות לאתר את חיים גוריי, היה ברור לו, עוד לפני שהסי תיימה, כי רביץ ופרס החליטו לקבל את רעיון הפשרה. גלילי ביקש להציל במעט את יוקרת הממשלה, ותידרך את גוריי: "דאג לכך שהצעת-הפשרה תבוא כבקשה של המתנחלים, וכי הם יצהירו כי מלבד הגרעין עצמו יפנו, עם קבלת ההצעה, כל המתנחלים את השטח מרצון. כי חשוב שייראה כאילו המתנחלים ביקשו מר"ממשלה, ולא שהממשלה הציעה למתנחלים, ולא נסכים שיישארו שם".

גוריי דחה לסבסטיה, אך כאן הוא נתקל בהתנגדות קשה לרעיון מצד כמה מראשי המתנחלים. "אנחנו יכולים להמשיך להיר לחם כאן", טען מנחם סליכס, "הם לא יצליחו להוריד אותנו אף פעם". בשעה ארבע לפנות-בוקר התקשר גוריי עם גלילי, מכפרי-יגנה שליד תול-כרם, הר דיע לו כי המתנחלים מסכימים להצעה. עוד קודם-לכן ביקש חנן פורת פגישת נוספת עם שימרון פרס, הפעם בתל-אביב, והודיע לו: "גוש-אמונים יקבל לבסוף את הצעת הפשרה, ויגיש אותה למדינה". בד בבד עם ישיבות הפשרה ודיוני ה" שלום של האגף המדיני-רוחני של גוש-אמונים, התכונן האגף המבצעי ל"רע בייתר", לאפשרות שהממשלה תתפטר ב"צד, ויחידות צה"ל יופיעו עם שחר כדי לפנות את המתנחלים בכוח. הכוח של המתנחלים, ששהה במקום, הידלדל בי משך שבוע ההתנחלות עד כדי 1000 איש בלבד.

צווי-גיוס רחופים. מייד יצאו דחור פים צווי-גיוס, מכל רהבי הארץ החלו זור מים בלילה מאות חובשי כיסות — בני מושבים, אנשי עיר ואפילו בני קיבוצים — לעבר תחנת-הרכבת של סבסטיה, סיי רים בהדרכתו של מאיר הרציון, אשר עשה באותו לילה בסנדד שלו אלפי קיי לומטרים בדרכים-לא-דרכים, העבירו קברי צות-ענק של מתנחלים תחת הוטמיהם של שומרי עשרות המחסומים שהוצבו על הדרכים הראשיות.

תבוקר של יום השני שבוע מצא את מחנה התנחלות אלון-מורה כשבו אלפיים מתנחלים, אלפי קילוגרמים של ציוד, מזון ומשקה, ושלושה בתים טרוויים חדר שים נוספים. אבל בכל אלה לא היה צורך. הממשלה נכנעה למתנחלי סבסטיה.

צה"ל

עוגן-ההצלה

האם מחיבת מזכרות ועתיקות היא נורמה מקובלת בין קציני צה"ל?

חיילי צה"ל שנסוגו מהגדה המיוזרתית של תעלת-סואץ, בעיקבות הסכם-ההפרדה הראשון, לקחו עימם לא רק זיכרונות מארץ המגונו מבוזרת תעלות-ההשקיה, כמה מהם לקחו עמם גם מזכרות-צילומים, חלוקי אבנים צבעוניים וחלקי ציוד צבאי של הצבא המצרי.

אבל היו גם כאלה שנטלו עימם מזכרות בעלות ערך רב יותר, כך, למשל, הורה אחד הקצינים הבכירים בצה"ל לחיילי יחידתו, להעמיס על משאיות עוגן ענקי של ספינה, שהיה מוטל בנמל עדאבייה ועוד מערכת הריטים, ששימשה בזמנו את מיפקדת הצי המצרי בירת יסוף. מזכרות אלה, שהועברו לגדה המערבית של התעלה יחד עם ציוד היחידה הצבאית, נועדו לקשט את הווילה של אותו קצין בכיר בשכונת הרצליה-פיתוח, שם הוא גר. **הקציץ ספג זליפה.** הפרשה התפוצצה זמן קצר אחרי הנסיגה מאפריקה. אחד הקצינים הוותרים ביחידתו של אותו קצין בכיר ניסה, לדבריו, למנוע מהקציץ הבכיר לעשות מעשה, שבלשון פשוטה אינו אלא נטילת שלל. כאשר הקציץ הבכיר לא נענה לאזהרתו, צילם הקציץ-הוותר את מעשה הטענת העוגן והרהיטים, שלח את התצלומים לרמטכ"ל.

כאשר החל הבירור בפירטי התלונה, ניסה הקציץ הבכיר להתגונן בטענה כי כל מה שנטל לביתו כמזכרת מהשהיית במצריים,

האם איבדה

ממשלת ישראל

את השליטה

על עצמה?

ה גירסה הקיצונית ביותר באה דו"ר קא גארוצות-הברית. היא צוטטה גם בטלוויזיה הישראלית. **על-פי גירסה זו, החליטה ממשלת רת ישראל להפציץ את המחנות בלבנון כדי למנוע בעד יאסר עראי פאת להתקדם צעדי-אחר-צעד לקי ראת ההכרה בישראל.**

על-פי ידיעות מוסמכות הסכמים ביניהם יאסר עראפאת, הנשיא הסורי האפן אל-אסד וממשלת ברית-המועצות כי אש"ף יעשה צעדים גלויים לקראת ההכרה בישראל, כדי לאפשר את הזמנתו לוועידת השלום בוונבה. ארצות-הברית גם הודיעה כי תכיר באש"ף אם זה יכיר בישראל. מול התפתחות זו, שבה ראתה ממשלת ישראל סכנה חמורה ביותר למדיניותה, באה ההפצצה הקטלנית בלבנון, למעלה מ"מאה אנשים נהרגו, ביניהם יותר מחמרי

שים נשים וילדים, הועם במחנות-הפליטים הגיע לשיא חדש. גל של שינאה אנטי-ישראלית הציף את הפלסטינים. כך נמצעה מעראפאת האפשרות לעשות צעדים נוס" פים לכיוון השלום. היה זה הסכר מחוכם — המלי מר הרבה על הצורה שבה מצטוי רת כיום דמותה של ישראל גם בארצות-הברית.

מאקיאול' בלי כוונה?

ה ריב הודראי שגירסת זו אין לה על מה שתסמוך — ולו רק מפני שתוכנו מאקיאול' כזה הוא מעבר לכוחה-החשיבה של ממשלת-ישראל.

אך איינספק כי ההפצצה — גם אם לא נתכוונה לכך — גרמה ל" תוצאה כזו. אחרי ההצהרות שישא יאסר עראפאת ב" מוסקבה (ראה מיסגרת) היו צפויים צעדים נוספים: לדינאמיות זו נקבע לוח-זמנים מכורש: ב"14 בינואר יתקיים במועצת הביטחון הדיון על השלום בהשתתפות אש"ף, לקראת דיון זה התכונן אש"ף ל" עשות שורה של מעשים פוליטיים להכשרת הקרקע להכרה הדרגתית בישראל.

ההפצצה יצרה מצב פסיכולוגי, שהיקשה על כך. נקבע דיון דחוף במועצת-הביטחון, ו" אליו הוזמן זו הפעם הראשונה גם אש"ף.

אולם נציג אש"ף, שנאם במיסגרת זו, לא יכול היה להרשות לעצמו מחווה פייסנית כלפי ישראל — הן מפאת חומרת ההפצצה עצמה, הן מפאת חומרת הישיבה של ה"ישראל, הן מפאת סיגנונו הקיצוני של ה"נציג האמריקאי דניאל מויניהאן (ביריון מן המערב הפרוע, לפי הגדרתו של הנציג הבריטי *).

משום כך רק חזר נציג אש"ף, בעיר בן 34 מיפ, על הסיסמות השגורות של אש"ף.

גם מעשים פייסניים מסויימים, שתוכננו למועד קרוב, נדחו. אולם תנופת-ההתפתחות לא נשברה ל" גמרי, כך הכריז פארוק קאדומי, שרי-החוק של אש"ף, בעיתון איטלקי, כי אש"ף אינו יכול להכיר בישראל, כל עוד אינו מייצג שום מדינה. היה זה רמז רישמי לכך ש" אש"ף אכן עשוי להכיר בישראל, אם זו תכיר בו כנציג מדינה-פלסטינית-בדרך. נוסח זה דומה — במהופך — לזה שהציע בשעתו השר-דאז אהרון יריב: שישראל תכריז על נכונותה להכיר באש"ף כאשר זה יכיר בישראל.

חשוב עוד יותר: בכתבה שכתבה בלי ספק בהשראת יאסר עראפאת עצמו הודיע יונתן רנדל, הכתב הנודע של וושינגטון פוסט בבירות, כי הודעת אש"ף במוסקבה, מהשבוע שעבר, פירושה נכונות להכיר בישראל בגבולות 1967. תמורת הקמתה של מדינה פלסטינית בגדה וברצועה (ראה מיסגרת).

ההפצצה האטה את התפתות, חות, אך לא יכלה לעצור אותה.

אין ספק שהתנופה תתחדש כמ"ל ואם בשבועות הקרובים.

סנין בגב הידדים

אם דא ניערף ההפצצה במקוון ל" עצירת תהליך ההפשרה הפלסטינית — למה היא נועדה? **ככל הנראה נשארה שאחה זו — כסקרנות, בתמיחה ואף כסלידה. דא נמצאה לכך תשובה מכירה.** מבחינה תעמולתית, היתה ההפצצה צר" אה, תמונות הנשים והילדים החרגים פורקמו בהרחבה כימעט בכל רישות-הטלוויזיה בעולם, בעיתונים ובשבועונים. היו אלה תמונות-חוצעה, והן האפילו על פרשת רמת-גשמים, לשחא ניסו נציגי ההסברה הישראלית ליצור קשר בין שני המאורעות, גם ידידי ישראל לא היו מוכ" ינים להשוות את הריגתם של ארבעת בחורי הישיבה, שהיו חיילים, ושנמצאו בהיאחזות בשטח כבוש, עם הריגת נשים וילדים בן האוויר במחנות-פליטים.

מבחינה פוליטית, לא היתה התוצאה * טוד גלוי הוא בארצות-הברית שמויני" הוא משתמש בדיוני האו"ם למטרה אחת בלבד: לרכוש לעצמו פופולריות בקרב היהודים, לקראת הצגת מועמדותו לתפקיד סנאטור של מדינת ניו-יורק. ביגלל פופולר" יות זו, גם אין הנשיא ג'ורג' פורד מען פטר אותו, כפי שהיה רוצה.

השבוע צצה הפרשה, והועלתה מחדש. היה זה כאשר הפרקליטות הצבאית החליטה להאשים את הקציץ הבכיר, ששמו נאסר לפירטוס, ולהעמידו לדין בבית-דין-משפט צבאי. כתב-האשום הוגש רק כעבור שנה שלמה של לבטים ותיסוסים, שכן, הקציץ הבכיר הבקור כי הוא עומד להתגונן בכל האמצעים תעומדים לרשותו.